Ти бачиш як вогонь вечірній виходить зі своєї шкаралущі
Бачиш у свіжість занурений ліс

Бачиш голу рівнину в оправі повільного неба
Сніг високий як море
І море високе в блакиті

Досконалість каміння ласкаві гаї потаємна підмога
Ти бачиш так само золоту меланхолію міст
Ввічливість тротуарів

Площу з усміхненим монументом самотності
І кохання єдину оселю

Ти бачиш звірів
Лукавих двійників рокованих на жертву одне одному
І невинних братів серед плетива тіней
У кривавій пустелі

Ти бачиш чудову дитину що грається сміючись
Вона легша за пташку
На кінчику гілки

Ти бачиш краєвид із присмаком оливи та води
Немає там скель а земля віддає свою зелень літу
Й те щедротно встеляє плодами її

Виходять жінки зі своїх старовинних свічад
І приносять тобі свою юність та віру в юність твою
Й одна з них у покриві сяйва що вабить тебе нестримно
Тобі потай велить щоб без себе ти бачив цей світ.